

пжти, като му задаватъ нѣкои въпроси, не е разположенъ да отговори“.

Рускитѣ чиновници, неспособни да вникнатъ въ задушевнитѣ грижи и мисли на този злочестъ народъ, си съставили мнение, че напраздно полагатъ трудъ за преселницитѣ, и захванали дори да ги пренебрегватъ. Прекарвали тридневна карантина въ Рени, преселницитѣ били разпредѣлени по разни колонии, безъ огледъ на семейнитѣ си връзки, сжщо като добитъкъ. Отъ една страна правителството правѣло разпоредби, безъ да се грижи, дали тѣ се прилагатъ; отъ друга страна по-старитѣ колонисти, виждайки равнодушието на чиновницитѣ къмъ новодошлитѣ, се показвали сжщо тѣй хладни и неотстъпчиви и ги гонѣли отъ нивитѣ и ливадитѣ си. Затова пкъ разбойници и крадци се ширѣли свободно и завдигали ноше добитъка на емигрантитѣ. Тия, като не знаели руски езикъ и не могли да се оправятъ, станали плячка или присмѣхъ на малкитѣ чиновници и писарушки, поклонници на Бахуса. И както зле си изпатили земеделцитѣ, така нещастни били и търговцитѣ или занаятчиитѣ, които съ мжка прекарвали презъ митницитѣ стокитѣ и орждията си, въпрѣки известнитѣ по-стари, ала и сега още действителни заповѣди на Екатерина Велика (1763, 22 юлий) и Александъръ I (1804, 20 февруарий) за свободенъ вносъ. Отъ Рени нататъкъ тѣ всички били изоставени отъ апатичния Озеровъ, тѣхенъ водачъ до тогава. Полковникъ Аркодаренъко, управителъ на бесарабскитѣ колонии, се отнесълъ не по-радушно. „Този най-неспособенъ човѣкъ (—„подземна фурия за всичкитѣ колонии“ е нареченъ той преди това) се отнасяше така, като че ли му е било възложено да се старае съ всички сили да вдѣхне въ душитѣ и на другитѣ, както и на новитѣ емигранти, не обичъ, а омраза и отвращение къмъ руското правителство. Той никогажъ не бѣше въ трезвено състояние, нито уравновесенъ въ своитѣ мисли; винаги посрѣщаше емигрантитѣ, които се явяваха при него, съ тривиални псувни и съ проклетия, като викаше съ високъ гласъ: „Дано по-скоро дойдатъ въ Бесарабия варваритѣ турци, за да унищожатъ съ огънь и ножъ всичкитѣ колонисти като най-нищожни човѣци“... Това поведение на чиновницитѣ докара новодошлитѣ емигранти до таково отвращение, щото предпочитаха невѣрнитѣ турци предъ единовѣрнитѣ руси“. Самъ Селимински е трѣбвало да си изпати не-